Nils Svanberg

Drömvers. Dikter Nils Svanberg.

Svenska andelsförlaget. Stockholm. [1923].

– *Läs mer om verket här*

Det avbildade exemplaret tillhör Göteborgs universitetsbibliotek.

Detta verk är fritt från kända upphovsrättsliga restriktioner. Vid användning ber vi att du hänvisar till Göteborgs universitetsbibliotek och Litteraturbanken.se.

Ytterligare information om upphovsrätt för detta verk finns hos Litteraturbanken:
https://lb.se/författare/SvanbergN/titlar/Drömvers/faksimil?om-boken

Permanent länk (URN):
https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1482725-faksimil

(Br) Litt
3V

Nils Svanberg

Drömvers 1923

GÖTEBORGS STADSBIBLIOTEK

DRÖMVERS

DIKTER AV NILS SVANBERG

GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK

Yv. 29/1603

NILS SVANBERG

DRÖMVERS

Nils Svanberg

Drömvers

Dikter

Stockholm
Svenska Andelsförlaget

STOCKHOLM
1 9 2 3
TRYCKERI A.B. THULE

INNEHÅLL

	Sid.
Så litet som luften såras	7
Vårens natt	9
Månblomma	10
Sommarnatt och morgon	12
Höstsonett	13
Från en park	14
Novemberstillhet	15
Novembersolnedgång	17
Förvår	18
Våren är icke kall	19
För regnets droppar	20
Sommarsolnedgång I—III	21
Sommardag	24
Hur gripas vi ej alla lätt av svindel	25
Klockan	26
Vad är för kraft i allt	28
Fantasi i rött	29
I natten	31
Madonna	33
All ting tar färg	34

Sid.

Förmörkad sol 35

Songe 37

Blommorna 39

De som måst vänja sig av med att längta 41

De finnas, vilka säga om sig själva 42

Lento 43

I någon stund 44

Till ett guldhjärta 46

Slutenhet 47

Ej värme, ej luft 48

Så litet som luften såras
av ett lyftat, eggvasst svärd,
så litet kan kraften spåras
av hela Guds vackra värld
uti mitt ödes färd.
Mitt öde är endast Du.

Men min själ skall av kvällar bedåras
och ädelstensblåa syrener
och glindrande vita blommor
i juniaftonens sken,
allenast att djupare såras
och bittrare, bittrare tåras
av glansens kval från En.

Så litet som luften såras
av ett lyftat, eggvasst svärd,
så litet kan kraften spåras
av hela Guds vackra värld
uti mitt ödes färd.
Mitt öde är endast Du.

VÅRENS NATT

SNART nalkas väl den natt,
då våren kommer hit i fackelkransar.

Lugnt färglös är den natt, i bleka dunkel höljd,
då med ett stråkdrag i en park, som sover svart och vintermatt,
en plötslig vindstöt in bland träden dansar
och börjar susa mellan stammarna kring torr och svart rabatt.

Mitt bröst, njut vårens vind, av friska dofter följd,
så läskande, som vatten för en sjuk.
Låt själen bli till grund av vårorkanen sköljd,
som tonar både brusande och mjuk! — —

Vi dröjer du o natt, du ljusa, ljuva natt,
då vindens vinge slår i ännu kala snåren. —
En mild och trånsjuk kör från dem som leta våren
får svagt mitt öra fatt. —
En stjärna glittrar matt
i blekgrön rymd.
Vi dröjer vårens natt?

MÅNBLOMMA

Din bleka glans på bladen minns jag väl.
Du fyllde helt med intig doft min själ.
Din doft av blom, så sällsamt spröd och from,
så sällsamt tom, var helt min egendom.

Fast utan färger — huru underbart
ditt väsens blekhet gav min längtan fart;
och av din doft kom längtan lätt och yr
till förhöstnattens ystra äventyr.

Och äng och klövervall och marken all
så tycktes likna svart och vit metall,
att knappt man mindes ängens dagg och saft
och markens fibrers våta mjuka kraft.

En vrå av skogen i så vackert ljus
blev ett av silver timrat, stråligt hus.
Vart blad, var stängel på min stig
försilvrat stilla tycktes vänta dig.

En apels glansigt svarta lövverk sam
som sjögrässlingor i en nattlig damm;
men just, där mörkret slöt sig kring en stam,
flöt ut en månflod. Där sam själv du fram.

Då steg en våg av rött i skogens hav
av vita gömslen; — höjde sig som sav
i varje månblek blommekropp, att allt
i fylligt skära färgkaskader smalt. —

SOMMARNATT OCH MORGON

HIMLENS blå blir grönt, som löstes alla lövs
silkesgröna glans i den, om kvälln, när skogen sövs
Tystnaden att fylla, över trädgårdsgångens mylla
dina steg, din stämmas lek, är allting, som behövs.

Rymden blir ett glashav! Om dess tystnad vek,
om den fick förtas av dina kära läppars lek! —
Solens vackra ande vilar överallt, men parkens pilar
kasta knappast skugga än; och ån är ännu blek.

Dagern är en sällsam undervattensskogs. — —
Jorden står i ljus! Ett sjunket skepp, vars hölje undan-
drogs.
Natten lång av böljor tvaget; sakta löst ur havsfamn-
taget. —
Luftigt gyllene den sista vågen sönderslogs.

HÖSTSONETT

IGENOM höstalléen vi kommo körande.
Runt om oss fanns det riven prakt att skåda
i alla färger, tokiga och bråda,
som tänts av höstens sol. Du log förförande.

Allt var förvirring. Något lyckliggörande
låg visst i luften. Men vi kände båda,
att himlen, feberblå, har bud om våda,
och dagens väsen innerst var förstörande;

att denna stolta dryck, som hösten blandar
av överstarka sorg- och lyckoflöden
ej tyckes gjord för människornas andar,

att livet stundom liknar mycket döden
den vilda tid, då frosten bladen tandar;
— och fördes hastigt in i nya öden.

FRÅN EN PARK

En mörk och stilla afton, då oktober
ej ännu hunnit tvätta grönskan bort,
förnimmer man, att ur det valv, som tiger,
så djupt oändligt, majestätiskt stiger
den första vinternatten inom kort.

Nu likna parkens lampor ögonglober
på någon jättesällsam djuphavsfisk.
Med darrande och dimuppblandat sken
belyses ödsligt ensamt i alléen
en gulnad krona. Icke längre frisk
är jorden i sin höst. Den sjunker undan,
men högre välvs i evighetsbegrundan
den stjärnehöga nattens klara kupa.

Då är min park en mörkgrön bottensats,
som om en tid skall ha förflyktigats
i detta hav, det hisnande och djupa.

NOVEMBERSTILLHET

VATTENRENAT svarta blanka grenar,
markens gräs och bruna gångar glimma,
som de torkats just från vårlig gråt.
Förvårshögtid, vårlig lund, och höstens orosfria låt
sällsamt du förenar,
novembermorgontimma!

Brunt och grönt och svart — så vaket klara,
värdigt lugna färger äro dina!
Sollöst blåa mellan molnens berg
ligga slätter, lockande i trygg och stilla färg.
Inga stormar vina.
Allt är utom fara.

I en vrå av årets kretslopp tiden
tycks ha stannat; den blir stillsamt njuten
i en lund lik den, där vårens gud
blåser mellan nakna träd sin pipas första ljud
Här är lugn från striden.
Livets ström är bruten.

Moln, av rosigt ljus från nedan stänkta,
flockas att ledsaga solens segling.
Skogens svärta skimrar grön och brun,
som den dolde unga knoppars halvutslagna fjun.
Vägar vattendränkta
skimra blå av spegling.

NOVEMBERSOLNEDGÅNG

SOLEN går ned bakom moarna.
Det glimmar som trollens eld.

Solen går ned genom svarta trän.
Det glimmar som glöd i en rishögs mitt.
Det glimmar som jätteögon.

Det glöder långsamt av halvsläckt eld.

Glöd du, tills själens eld är släckt
och anden får vila till jul. — I vitt.

FÖRVÅR

PÅSKFRED, påskliljors gula skinande
helgonro, du svala förbidande
groningsro; du milda tinande
kärleksro!

— Nu vik all svidande
harm i världen!
Nu vik allt stridande
larm på färden
mot vårens gärden.
Fast rik på lidande,
varm dock är den,
och varmt beskär den
all gyllne lycka, om blott du bär den
i hjärtat bidande. —

Påskfred, påskblommors gula skinande
helgonro, — du milda tinande
groningsro —; de vilda vinande
vindarna ger du din soliga ro.

VÅREN är icke kall. Våren är mjuk och god.
Milda gröna mossiga ton över träden!
Syner av värmande ljus över böljande säden
stiga ur fejade marker.
Förväntande brusar vårt blod.

I sanning behöves det svalka
och svart och svalkande färg
på svarta stammar och berg,
där de vårgula kvällsskenen halka

— att icke det hetsas, vårt blod:

av det låga, regnbrutna ljuset
— av det fjärran ekande bruset
från vårens dårande flod.

Förväntande brusar vårt blod.

FÖR REGNETS DROPPAR

För regnets droppar spritta bladen tätt,
men annars stilla allt och blitt, som när det töar.
I rymden mörknar det. Men sken slår upp från marken
från regnets blinda sjöar.

Det faller milsvitt väl så tyst, så blitt, så trevande.
(Vanhelgat vore allt av blåstens ljud.)
Det skälver under regnets fall som levande,
som Danaë, när hon vart gudens brud.

SOMMARSOLNEDGÅNG

I.

VID åsens högsta rand är solnedgång.
Då ser man dem som smäcker gran och fur,
de träd, som stått där förut dagen lång,
en taggigt svart, ogenomtränglig mur.

De stå i glöd. De våga icke susa.
Ett står mer ensamt. Man kan skönja hålen
i deras kronor mot det glödgat ljusa,
som smyger tätt kring dem från solkupolen.

II.

Att vinden kan susa och brusa i träden så,
när solen bereder sig vredgad att nedergå,
när solen i brusande färdas och snabbare takt
att bryta de västliga molnen i kamp och prakt!
Men ett guldnät är sänkt i den ödsliga, svallande
sjö. —

Hur länge kan allting färdas så snabbt mot att dö?

Hör toner i blåsten: oboer och violonceller.
Man hör, de spela så lidelsefullt de förmå
och dränkas ändå
i blåsten, som sväller och smäller
i lövmassans väldiga segel.
Och glittret drunknar alltmer i den ödsliga sjö.

III.

En stillblå vidd av is i stelnad krusning
syns sommarsjön hitupp, med fält av ljusning
i grönt, men längre bort med svarta vakar full!
Tvärs över sjön den svarta vattengatan,
där solen strött sitt blänkande och gull!

Då kraxa och flaxa kråkan och skatan,
fåglarna flöjta och bladen rassla
som kastanjetter,
och solen får inte gå ner i fred.

Men sedan sänker sig stillhet ned
till den ljusaste natt av nätter.

SOMMARDAG

Det kommer en vind och susar starkt.
Den blir sittande fast i ett hagtornssnår.
Det susar och prasslar,
det viskar och prasslar
och talar för sig själv — alldeles ensamt.
Men icke länge — icke längre
än som tiden kan tyckas oss vila
och vi människor kunna förgäta ett ont.

Hur gripas vi ej alla lätt av svindel,
när vi se det stå still, som rörts förut
och åter röras skall! Ett hjulverks spindel —
en sträng, som skälvt helt nyss och dallrat slut. —

Hur kämpa vi ej ängsligt mot de timmar,
som vandra döda, utan diktens ljus.
Hur svårt att minnas då, att osläckt glimmar
en eld i själens askgrått kalla hus!

Hur tvivelsamt begär jag ej de stunder,
då av din närhet jag får lugn och mod.
Jag måste söka tänka mig ett under.
Det måste sjuda ängslande mitt blod.

Att likväl icke svindla
men ge sig helt åt dvalans makt —
att mitt i livets flöden
förstå den stilla döden
är människorna förelagt.

KLOCKAN

DEN gamla klockan slår. Ur hennes innandömen,
från vilkas dammigt dunkla vrår så många år, så
långa år
vandrat hän
över oss,
gör sig klangen långsamt loss
med ett klirr, och följd av långa ekon,
faller tungt. En droppe guld fälls i tidens blå fontän.

En klocka finns, som jämt jag tänker på.
Jag har ej ännu hört den klockan slå.
Jag tror dess klang är vacker, full av sång,
ty sådan har jag redan hört dess gång.
Dess ton var vacker, mjuk och samtalslåg
i tystnad, som förnämt och skuggigt blå
låg över rummet.

Dock blev däri metalliskt tal förnummet,
som hördes väntansfullt ett hjärta slå,

slå häftigt, för att vinna seger på
minuternas mer träigt tunga tåg.
Och denna samma kamp var också min.

Jag har ej ännu hört den klockan slå,
ty när den slog, kom den jag älskar in.

VAD ÄR FÖR KRAFT I ALLT –

VAD är för kraft i allt, som är och andas,
att allt, som är och andas, ej allenast
från första stund, då dock all glans är renast,
med vemodsångor genast måste blandas –

men ock, som blomman frukten, veckla ut
ett minne bittert mörkt och tungt till slut?

Så sågo vi i guldvivstiden senast
mot majröd himmel måneguldets glitter
så stilla träda fram ur ljusgrönt, gullgult lövsvall.
Och detta minnes makt skall varda bitter,
fast det var ljuvt, i tid av höst och lövfall.

Ej må jag undra mycket då och fråga,
hur visan, som med stämma käck fast varlig
du gnolat, blir när vårens veckor tåga
alltmer en sällspord outhärdlig plåga;
men dubbelt ljuv. Mångdubbelt ljuv oeh farlig!

FANTASI I RÖTT

Si, nu befara vi Dödens flod!
Rött är vattnet;
månne av blod
eller vallmors röda saft och blad?
Se, hur de stå i en sörjande rad
längs flodens långa, långa raka strand
och luta sig från marmorbron, så nära att min hand
kan plocka dem; men bortom dem
är öknens glanslöst röda sand.

Det drar sig obarmhärtigt fram, det raka, röda loppet.
O denna syn av rött i rött berövar själen hoppet,
snör hjärtat hop med minnen om, hur mycket rosen-
skönt
vindruvsrött, morgonrodnadsrött och flickläppsrött,
som livet krönt. —

En svallvåg skvalpar oss långsamt fram
med saktande slag, lik en ström av blod för ett stan-
nande hjärtas puls.

Det skimrar av rött kring båtens stam,
vars färg är blodsvart mulls.
Fast än till slut förtvivlat hoppet ljuger,
så vet jag väl, vad kraft det är, som suger:
det röda ögat,
som lyser mig i ögat —
den röda porten
till den mörka orten,
där ögat, när det bländats av det röda,
får slockna kvalfullt ut bland allt det döda.

I NATTEN

Sov och tänk på det, mitt hjärta,
att ju mera stor och stum
natten höljer dig, mitt hjärta,
desto mindre bittert bjärta
stirra olust, agg och smärta
in i dina dolda rum.

Tänk: vem spelar väl i natten
någon av de visor, dem
under dagen vi behöva
för att söva och att döva. —
Stumt och stilla kommer natten,
tystnadens och lisans hem.

Spelar ändock någon nu om natten,
då är spelet fjärran från och stort;
kommet över stora, blanka vatten,
bjudande och talande i natten,
sövande, hugsvalande i natten.
Mycket stort, och svunnet mycket fort.

— Men det vakar i natten en viskning, en gäll,
som väl fötts och andats ut av en osäll ande.

Den är som en hes röst, som vill sjunga. Sjunk
och sväll,
säger han, som äger rösten, till sin röst. Och när
likt gnäll
från en stråke på fiolens stall den växlar stark och
tunn,
tror han, att melodien strömmar ut ur hans mun.

Den viskande stämman sövde mig en kväll
och följde mig och drev mig in i mörko lande.

Jag drömde, att jag vaggade i båt på en sjö
invid land och en kväll, när vågorna dö.
Och solen skulle sjunka. Sin glans den göt
över sjön; den låg leende och döende och flöt
i vassen och bland bladen innanför. —
Slik stämning är vacker, så länge den är ung,
men snart blir den tryckande, vefull och tung;
sådan tyngd får den då, att man dör.

Jag drömde, att jag rodde från min lugngröna strand.
Jag rodde över vatten, jag rodde över land.
Sist rodde jag på vägen, i tung, djup sand.

MADONNA

Brun är dräkten, brun och sliten, glanslös dräkten,
som hon bär,
men så gränslöst vekt och mjukt och varmt det bruna
håret är. —
Naket brun, förfruset fattig, utan ljus och blad och
blomst,
så är lunden, därur Jungfrun manar oss till samman-
komst.

Bakom träden blåa vidder öppna sig från jordestig,
men vårt öga måste fästas på den karga lund och dig.
Ty en ljuvlig meningsfullhet ur dess sömn vår själ
har mött,
och ditt anlets fägring slutes kring en visshet stolt
och trött.

Solnedgången brinner med ett högre sus och rödare:
— Det är bara att försjunka, tröttare och dödare
än all världens trötta stelhet, som har lagt sig på
vårt mod.
Här är nära mellan träden
glömskans dränkande,
mörkerblänkande flod.

All ting tar färg av denna gråa våg,
denna gråa våg, som ur mitt sinne väller
och rullar över, sköljer allt jag såg.
På vart erövrat blad en hinna fäller
den gråa jättevågen. Glansigt grått,
pärlemorgrått på världen, där den gått!
— Den gråa vågen både ger och tar
och allt blir därför lika som förut:
tar ljuset bort, och skänker svalka ut.
En syn jag stundom har.
En lång allé av stammar och kronor utan slut —;
gråa stammar smärtsamt vagga
långt in i evighet.

FÖRMÖRKAD SOL

Nu sker en natt, att dagens ljus fördröjs;
allt mer och mer den gråa timman töjs.
— När kommer, o, den stund, då dimman höjs,
och allt, som var, är dröm och allt, som är, är likt
det liv, som flöt i går, på ljus och skugga rikt!
Så ropar världen, tyngd av tyngd, som aldrig anats,
om ej i någon fångens morgondröm, som danats
av oro, dimmig bildlöshet och saknad —
om vandring över bottnen på ett hav,
som ingen sol och ingen färg vet av;
och drömmarn vandrar, böjd i gråt, och vet
med ens, att det är solen, han begär; men vaknad
ser han, hur drömmen långsamt blir till verklighet.

Kör av sångare.

Bland de många, som i mörkret vandra,
böra vi vårt öde bittrast klandra;
vi, som togo mot och gåvo varmast,
äro nu att ömka mest som armast —
vi, dem gudens pil gav röda sår!

Våra känslor ha vi bränt å båle
för att giva liv och ljus åt andra.
Äger solen än en enda stråle,
må den stiga ned att varda vår!

Än går dansen yr kring blek lanterna,
yr och vild men tyst, och lika gärna
lösande sin lust i gråt som kyssar.
Harpan klinkar, men dess klagan vyssar
icke ångesten, som slår och slår.
Mot var blick lik den hos dödsskrämd fåle
har vår sång förlorat kraft att värna.
Äger solen än en enda stråle,
må den stiga ned att varda vår!

SONGE

FRID över allt på hela vida jorden
— allt som rörs i färger, allt som förs i välluktsvind!
Glid som den svetteduk, nu du är vorden,
kvällsliga moln, över jordens trötta kind!

Bär du din last av daggiga ängars andning
hän till ett berg — hän till en strand?
Bär du din last nu ren i kväll till lycklig landning
vid en östlig marmorstrand med ljusröda blommors
band?

Hän till en vik av tomma österhimlar,
fjärrblek och kylig, ödslig och vek,
medan än i väster högtidligt brokig vimlar
molnbarnens mängd i ädel skiftningslek.

Kalkstenens brunnar spegla detta bleka. —
Inga röster eka,
ingen vind.

Sover på klipporna där den nya dagen,
slumrande trött, med handen under kind,
slumrande trött, i skugglös eter tvagen.

BLOMMORNA

Om natten bli blommorna bleka
som vissnade kransar på en grav.
Deras stjälkar och blad bli så veka.
De mista sin färg och sav.

Du ensamt.
Ros, äger ditt ljus med dagen gemensamt.

Som blodlös månskugga hänger
det mjukaste purpurblad.
Som skuggor bland skuggorna klänger
mönstret i murgrönans stilla brokad.

Blommor, som svällde ljust röda
förblöda och sitta stela och döda.

De stoltaste kalkar vekna
andlöst. De yppigast gula förblekna.

Du allena,
Ros, glöder av ljus i natten sena.

Du ensam,
Ros, äger din glans med dagen gemensam.

De som måst vänja sig av med att längta
— i djupet av deras själar
vilar den dimmigt blå,
vilar som en dimvåg den eviga längtan;
i djupet av deras själar,
vilka mot drömdöd gå.

Ur djupet av deras själar,
ur det döda, försjunkna blå
stiga där stundom liljor. Då
vaja de sällsamt drömska,
som vattnets vackraste blommor
mitt i det leende livet,
där vingar susa och böljor gå.
Men stillnat begär och glömska
det kunna de aldrig få.

De finnas, vilka säga om sig själva,
att deras öde skulle vuxit bättre
i någon fjärran tid — och blicka dystra
mot sådan fjärran tid.

Jag svindlar vid den tanken,
att ödet kunde låtit mig få födas
ej just i denna tid, som ock är din;
kanhända tusen år förut; kanhända
på någon stjärna tusen mil från denna.
För rummets ändlöshet och tidens ryser
jag lika djupt som kvalet är, som lyser
ur ditt väsen och i mitt —

och sänker min blick i nuets betagande kval.

LENTO

BRUNT och varmt i solnedgången lysa
dessa fjärran träd;
tyckas hela natten sedan hysa
sådant skimmer kvar.
Må jag därför ingalunda rysa —
men i ömt förvar
vårda minnen, fast de smärtsamt lysa,
till en ädel säd.

i nattens dystra tid. Att den må bli ett sakta
omärkligt tågande
mot högre lågande
och större under att betrakta.

I någon stund av livlig tanklöshet,
förhoppning lika fjärran som beklämning,
förnam och njöt jag en gång denna stämning.
Den sjönk; och mellan mig och den var det,
som svallar över minnenas fördämning —
storm och regn och natt, som ingen vet.

— Men den var vita svala kyrkgårdsmurar
— det dolda eftermiddagsljusets skurar
i askars blad, av vindar fläktade;
och dessa sände ur sitt lövverk åter
av ljus och skugga skönt de svala näten
på gräs och gravar. O hur mäktade
jag ila bort så snart, skönhetsförgäten;
Gud vet, om jag får mera se det åter!

Förvarad bakom vita kyrkomurar
och glömd — väntade synen länge på mig
i Intets obekymrat stilla land,
att nu, när sorgförvirring ville nå mig,
få träda fram och stå i aftonbrand,
med all sin vemodsfulla högtid.

TILL ETT GULDHJÄRTA, SOM HAN BAR PÅ BRÖSTET

GOETHE

MINNE du av fröjd ur det förgångna,
som jag ännu kring min hals bär knutet —
kan du hålla längre våra själar fångna —
förlänga kärleken, vars band är brutet?

Jag flyr för dig, Lili! Jag binds vid dina händer,
hur fjärran länder
och skog och dal jag må genomirra.
Ack Lilis hjärta måste ju länge än
mitt hjärta ljuvt förvirra!

Så en fågel: flyktig vänder den
visst till skogen om;
men som minne av fängelsets år
släpar ett band i dess spår.
Den blir ej samma fria fågel mer igen —
har redan varit någons egendom.

SLUTENHET

MÖRIKE

LÄMNA, värld, din fred åt mig!
Sök med skänker ej bedåra
den det ljuva som det svåra
vill få äga blott för sig.

Själv min sorg jag ej förmår
fatta. Sällsamt främmad är den.
Alltid värmd av solljus världen
ock för tårat öga står.

Ofta — knappt jag fattar hur —
jublar gällt och ljuvt inom mig
glädje genom sorgen, som mig
innesluter likt en mur.

Lämna, värld, din fred åt mig!
Sök med skänker ej bedåra
den det ljuva som det svåra
vill få äga blott för sig.

"EJ VÄRME, EJ LUFT" —

STEFAN GEORGE.

EJ värme, ej luft min trädgård behöver,
den trädgård, som åt mig själv jag har byggt.
En vår har aldrig strålat däröver,
väckande fåglarnas klungor till flykt.

Se stammar av kol, se av kol deras grenar,
och dystert kringgärdade dystra kvarter!
Som lavans bland pinjer hopade stenar
hänger där frukt, som ej vind blåser ner.

Det sken, som ur hemliga hålor sig bryter,
är grått och förgätet av dag och natt;
och mandelträdsdoft i min trädgård flyter
dammtungt på åker och äng och rabatt.

Men — hur skall i detta mitt tempel tomma
du födas — tänkte jag, irrande drömsk
för väldiga syner av sorgerna glömsk —
dunkla, stora, svarta blomma?

Kronor 2:25

1001866252